

หนังสืออ่านเพิ่มเติม ระดับประถมศึกษา

ชุด หุ่นยนต์ปราบมลพิษ เรื่องที่ ๑

หุ่นยนต์

จอมขลาด

๙.๓๓.๗๕
ข:ตปค
๑ ๕๗๖๗
๑๑

DCID LIBRARY

0000001928

กระทรวงศึกษาธิการ

๘๐๒๔๐๗-๘๐๒๔๐๘

๘/๓๓.๗๕ ๒: ๘๖๕

หนังสืออ่านเพิ่มเติมเพื่อฟื้นฟูและอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม

๑ ๕๔๖๕

ระดับประถมศึกษา

ชุด หุ่นยนต์ปราบมลพิษ (เรื่องที่ ๑)

เรื่อง

หุ่นยนต์จอมฉลาด

ศูนย์พัฒนาหนังสือ
กรมวิชาการ

กระทรวงศึกษาธิการ

หุ่นยนต์จอมฉลาด

พิมพ์ครั้งที่ ๑ พ.ศ. ๒๕๓๖ จำนวน ๔๘,๐๐๐ เล่ม

กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ เจ้าของลิขสิทธิ์

ISBN 974-10-1436-8

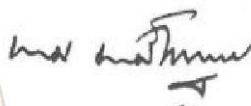
พิมพ์ที่ โรงพิมพ์การศาสนา กรมการศาสนา

๓๑๔-๓๑๖ ถนนบำรุงเมือง เขตป้อมปราบฯ กทม. ๑๐๑๐๐ โทร. ๒๓๓-๓๓๕๑ นายปทุม ผิวนวล ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา

คำนำ

หนังสืออ่านเพิ่มเติม เรื่อง หุ่นยนต์จอมฉลาด นี้ จัดทำขึ้นโดยคณะประชาสัมพันธ์
สิ่งแวดล้อม สำนักงานคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ และกรมวิชาการได้ตรวจ
พิจารณาต้นฉบับเป็นหนังสืออ่านเพิ่มเติมเพื่อฟื้นฟูและอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม ในชุด
หุ่นยนต์ปราบมลพิษ ซึ่งเป็นเรื่องแรก จากเรื่องต่าง ๆ รวม ๖ เรื่องด้วยกันคือ
หุ่นยนต์จอมฉลาด ยานต่างดาว ลูกเสือหลงป่า หุ่นยนต์เข้าเมือง เมืองไม่มีขยะ
และเมืองหูดึง สำหรับเรื่องหุ่นยนต์จอมฉลาด เป็นเรื่องที่ทำให้ความรู้เกี่ยวกับประโยชน์
ของต้นไม้ วิธีการอนุรักษ์และฟื้นฟูป่าไม้ กรมวิชาการหวังว่าหนังสือเล่มนี้จะเป็นประโยชน์
อย่างยิ่งแก่เด็กในระดับประถมศึกษา ทั้งในด้านเนื้อหาสาระและความเพลิดเพลิน

(นายพนม พงษ์ไพบูลย์)

อธิบดีกรมวิชาการ

๑๙ มกราคม ๒๕๓๖

เลขที่	ศ. 02127 ค1
วันที่	12 กค 2511
ชื่อเรื่อง	ศ. ๐๐๖.๗๕ ๒. ศ. ๑๒๕
ชื่อผู้รับ	อ. 516๔

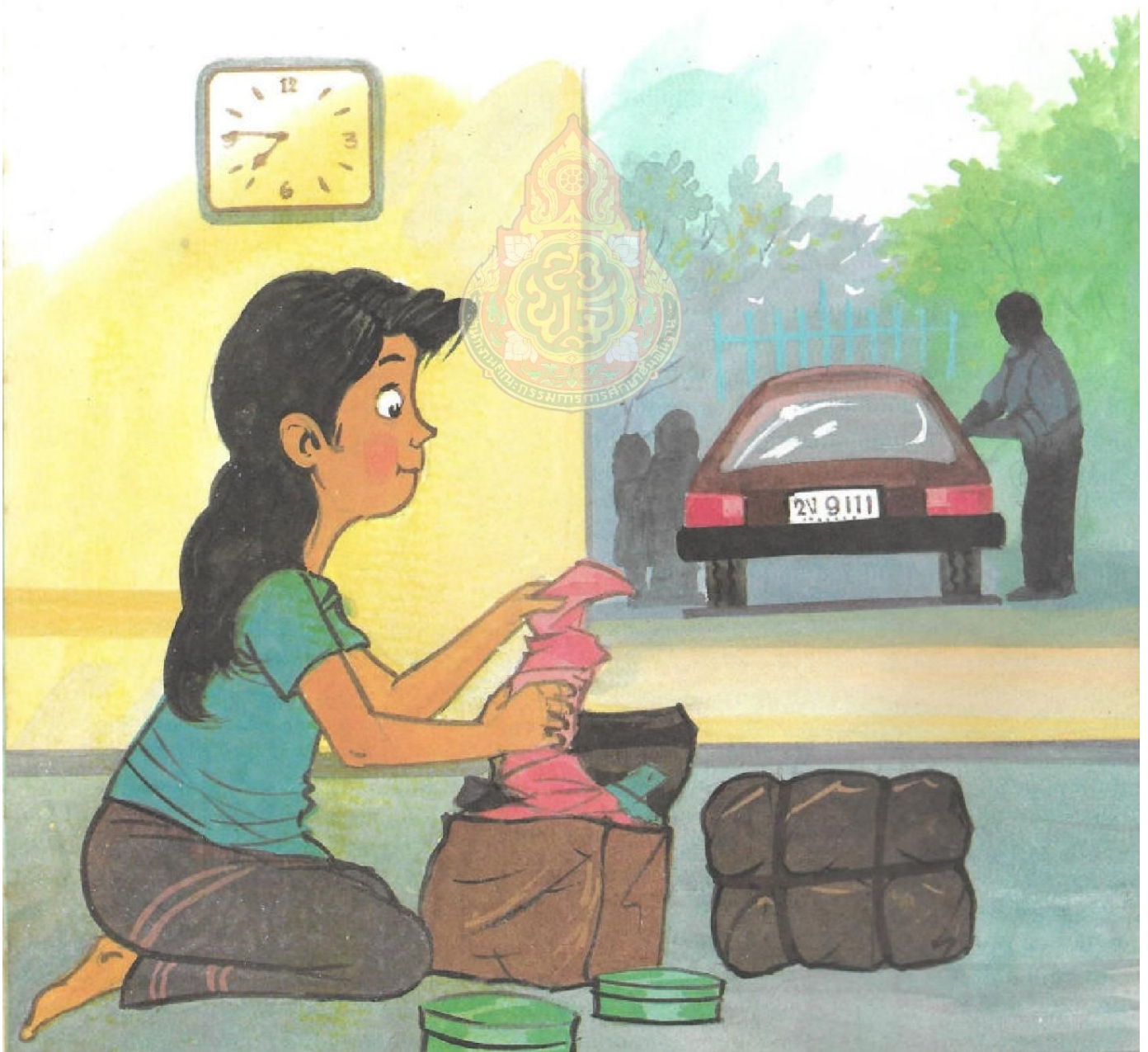
มานะและมานีเป็นพี่น้องกัน มานะอายุ ๑๒ ขวบ เรียนหนังสือชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ มานีอายุ ๑๑ ขวบ เรียนหนังสืออยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕ ทั้งสองเรียนอยู่โรงเรียนเดียวกัน

ก่อนปิดภาคเรียนสุดท้าย โรงเรียนจัดให้นักเรียนทุกคนออกค่ายพักแรมที่น้ำตกไทรโยคน้อย จังหวัดกาญจนบุรี มานะเป็นลูกเสือ มานีเป็นยุวกาชาด ทั้งสองต้องออกค่ายพักแรมครั้งนี้ด้วย

วันเดินทาง มานะและมานิตื่นเต้นมาก ทั้งคู่ตื่นนอนแต่เช้าตรู่ อาบน้ำ แปรงฟัน และรีบแต่งเครื่องแบบ

คุณแม่และคุณพ่อก็ตื่นนอนพร้อมลูกทั้งสองคนด้วย คุณแม่ช่วยจัดข้าวของใส่ กระเป๋าดำเดินทาง และจัดเตรียมอาหารเช้า ส่วนคุณพ่อขับรถไปส่งมานะและมานิที่ โรงเรียน

รถยนต์คันใหญ่พาลูกเสือและยุวกาชาดทั้งหมดไปส่งที่สถานีรถไฟบางกอกน้อย
จากนั้นก็ขึ้นรถไฟ ซึ่งจอดเทียบอยู่ที่ชานชาลาอีกทอดหนึ่ง

มานะและมานิตื่นเต้นมาก เป็นครั้งแรกที่เด็กทั้งสองมีโอกาสนั่งรถไฟ
เสียงรถไฟดังซึก ซัก ฟังแล้วเพลินเหลือเกิน

มานิมองออกไปนอกหน้าต่างรถไฟ มองเห็นทุ่งนา และหมู่บ้านกว้างไกล เมื่อรถ
เข้าเขตจังหวัดกาญจนบุรี ก็เห็นภูเขา มานิสะกิดมานะให้ดูด้วยความดีใจ

"ภูเขา ภูเขาจริงๆ ด้วย ลูกใหญ่จังเลย แต่ทำไมไม่มีต้นไม้ล่ะ"

"เขาเรียกว่า เขาหัวโล้น" มานะบอกน้องสาว

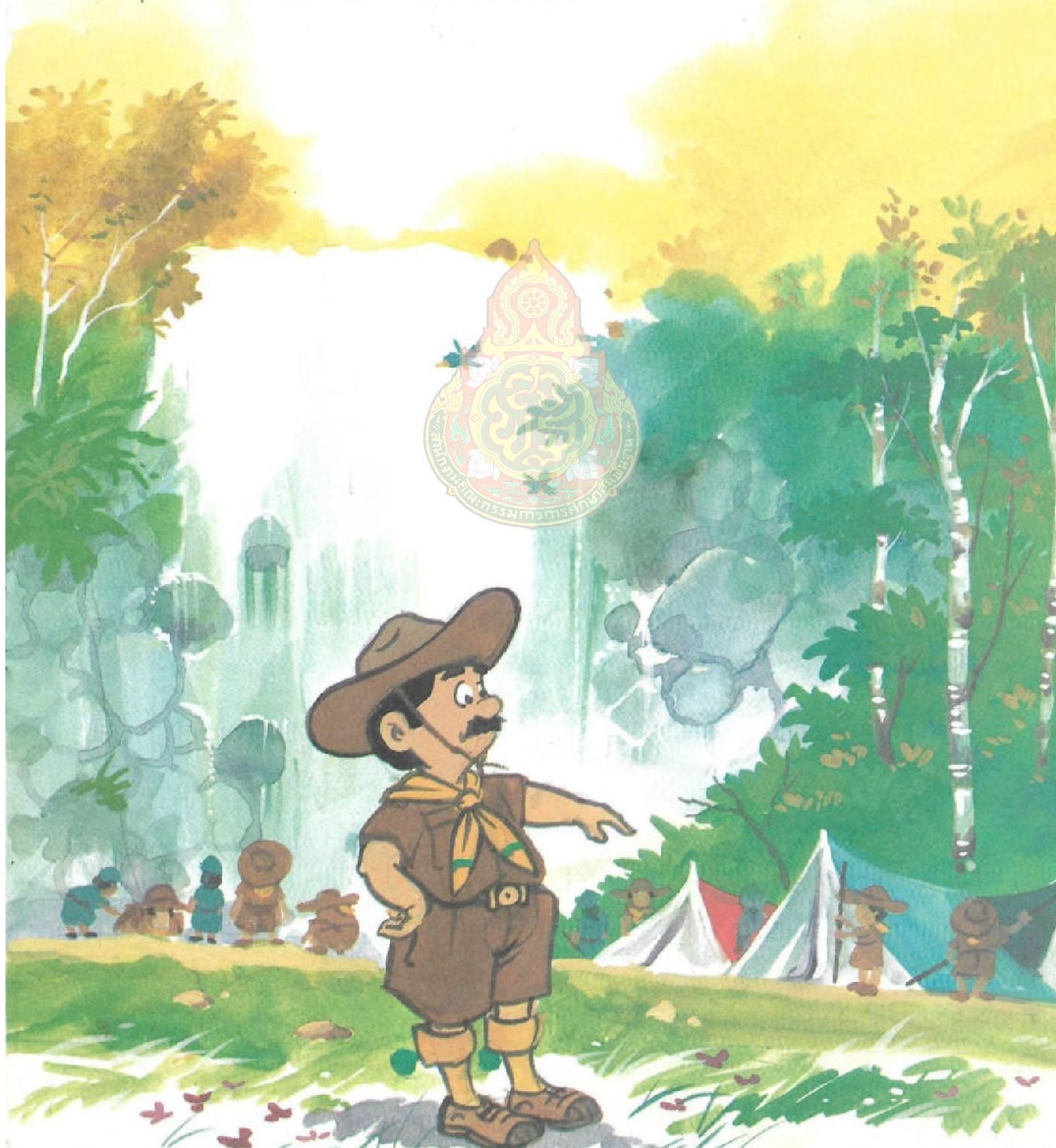
รถไฟเล่นผ่านทางสายมรณะ ซึ่งทหารสัมพันธมิตรสร้างไว้ สมัยสงครามโลกครั้งที่ ๒ ขบวนรถต้องแล่นไปบนสะพานสูงที่ทำด้วยเสาไม้ ด้านขวามือเป็นหน้าผาด้านซ้ายมือเป็นเหวลึก มองเห็นต้นไม้เล็กเท่าต้นหญ้า คุณครูบอกว่าทางสายนี้เรียกว่าทางสายมรณะ เพราะกว่าจะสร้างสะพานสายนี้เสร็จ ทหารสัมพันธมิตรต้องเสียชีวิตไปนับหมื่นคน

"ไม่เห็นดีเลยนะคะ สงครามนี้" มานีพูดขึ้น ถึงแม้เราจะได้สะพานสายนี้มา แต่เราก็ต้องเสียชีวิตคนไปตั้งมากมาย"

น้ำตกไทรโยคน้อย ที่ชาวบ้านเรียกว่า น้ำตกเขาพัง เป็นน้ำตกเล็ก ๆ สูงประมาณ ๒๐ เมตร มีชั้นน้ำตก ๓ ชั้น รอบ ๆ เป็นป่าไม้เขียวขจี ร่มรื่นเย็นสบาย

ครูผู้บังคับบัญชาสั่งให้สร้างแคมป์ที่พัก ใกล้กับบริเวณน้ำตก จากนั้นก็ประกาศว่า "ให้ลูกเสือและยุวกาชาดแบ่งหน้าที่กันรับผิดชอบ พวกหนึ่งจัดที่พัก พวกหนึ่งหุงหาอาหาร ทาน้ำ และอีกพวกหนึ่งเตรียมพื้นสำหรับเล่นรอบกองไฟคืนนี้"

มานะและมานีถูกจัดให้มีหน้าที่เตรียมพื้นสำหรับเล่นรอบกองไฟ ทั้งสองถือขวานเดินไปยังชายป่า

"เราเก็บกิ่งไม้แห้งพวกนี้ไปก็ได้เนี่ยจ๊ะ" มานีพูดพร้อมกับเดินไปเก็บกิ่งไม้แห้งท่อนเล็ก ๆ ที่ตกอยู่กับพื้น มานะมองแล้วสั่นหน้า

"ไม่ได้หรอก กิ่งเล็กอย่างนั้น ถูกไฟนิดเดียวก็ไหม้หมดแล้ว ต้องไปหาท่อนใหญ่ ๆ หน่อย"

เด็กทั้งสองเดินต่อไปในป่า

"ไม่เห็นกิ่งไม้แห้งท่อนใหญ่อย่างฟืบอกสักกิ่งเลย" มานีบ่น

"ใครบอกล่ะว่าจะมาหากิ่งไม้หล่น" มานะบอก

"แล้วพี่จะหาที่ไหนล่ะ" มานีสงสัย มานะชี้มือไปที่ต้นไม้อายุขนาดเขื่องที่ขึ้นอยู่ข้างๆ

ตัว

"พี่จะตัดต้นไม้อายุนี้ไปทำฟืนอย่างนั้นหรือ" มานีถาม มานะพยักหน้าเดินเข้าไป
หาต้นไม้อายุนั้น พลองยกขวานขึ้น แต่ยังไม่ทันที่จะฟันลงมา เสียงหนึ่งก็ดังขึ้นทาง
เบื้องหลัง

"หยุดก่อน หนูอย่าทำอย่างนั้น"

มานะชะงักแขนทันที หันหลังกลับมองไปทางต้นเสียง

"หุ่นยนต์" มานะอุทาน เขาเห็นหุ่นยนต์สูงใหญ่ตัวหนึ่ง ยืนจังก้าอยู่

"ใช่แล้ว ฉันคือหุ่นยนต์" เสียงตอบมา

"พูดภาษาเราได้ด้วย" มานีร้องด้วยความตื่นเต้น รีบวิ่งเข้าไปหาหุ่นยนต์ตัวนั้นทันที

"สวัสดีค่ะ ฉันชื่อมานี นี่คือพี่ชายของฉัน ชื่อมานะ เธอเป็นหุ่นยนต์จริงๆ ใช่ไหม"

"ใช่ซีจะหนู ไม่เชื่อก็ลองจับตัวฉันดูซิ" พูดจบหุ่นยนต์ก็ยื่นมือออกมาให้จับ

มานะหายตกตะลึง จึงวิ่งมาหาอีกคน หุ่นยนต์พูดต่อไปว่า

"ฉันเดินทางมาจากโลกของฉัน เพื่อศึกษาข้อมูลว่า
มีโลกไหนบ้างที่มีสภาพภูมิประเทศและสิ่งมีชีวิต

เช่นเดียวกับโลกของฉัน และบัดนี้ ฉันก็ค้นพบแล้วว่า โลกที่หนูทั้งสองอยู่นี้แหละ
เหมือนกับโลกของฉันมากที่สุด"

มานะเปิดตากว้างด้วยความตื่นเต้น

"ยังมีโลกอื่นที่เหมือนโลกของผมอยู่อีกหรือครับ"

"มีสิ ระบบสุริยะนั้น เกิดจากกลุ่มก๊าซและฝุ่นละอองในอวกาศ รวมตัวกันภายใต้แรงดึงดูดและหดตัว ขณะที่กลุ่มก๊าซดึงดูดและหดตัวนี้ทำให้เกิดความร้อนมากขึ้น อุณหภูมิสูงขึ้น จนกลายเป็นดวงอาทิตย์อยู่ตรงกลางล้อมด้วยดาวโลกของหนูและดาวเคราะห์อื่นๆ อีก ๘ ดวง โลกของคุณเป็น ๑ ใน ๘ ดวงนั้น"

"แล้วทำไมพี่หุ่นยนต์จึงห้ามไม่ให้ผมตัดต้นไม้ล่ะครับ" มานะถาม

"เพราะฉันไม่ต้องการให้หนูทำร้ายตัวเอง และทำร้ายเพื่อนร่วมโลกของหนูนะซี"
หุ่นยนต์ตอบ "ที่โลกของฉัน ทุกคนรักษาต้นไม้มาก เพราะต้นไม้มีความสำคัญ
กับพวกเราอย่างสูง เราจะอยู่ไม่ได้ถ้าไม่มีต้นไม้ เช่นเดียวกับโลกของหนูนี้แหละ
เพราะต้นไม้เป็นสิ่งมีชีวิตชนิดเดียวเท่านั้นที่สามารถกินอาหารที่เป็นอากาศที่มีมลภาวะได้
ไม่เพียงเท่านั้น ต้นไม้ยังคายอากาศดี ซึ่งเป็นสิ่งที่มนุษย์ต้องการอย่างสูงสุดออก
มาด้วย ออกซิเจนอย่างไรล่ะ คนทุกคนต้องการออกซิเจนสำหรับหายใจ ถ้าไม่มี
ออกซิเจนพวกเขาจะตายทันที"

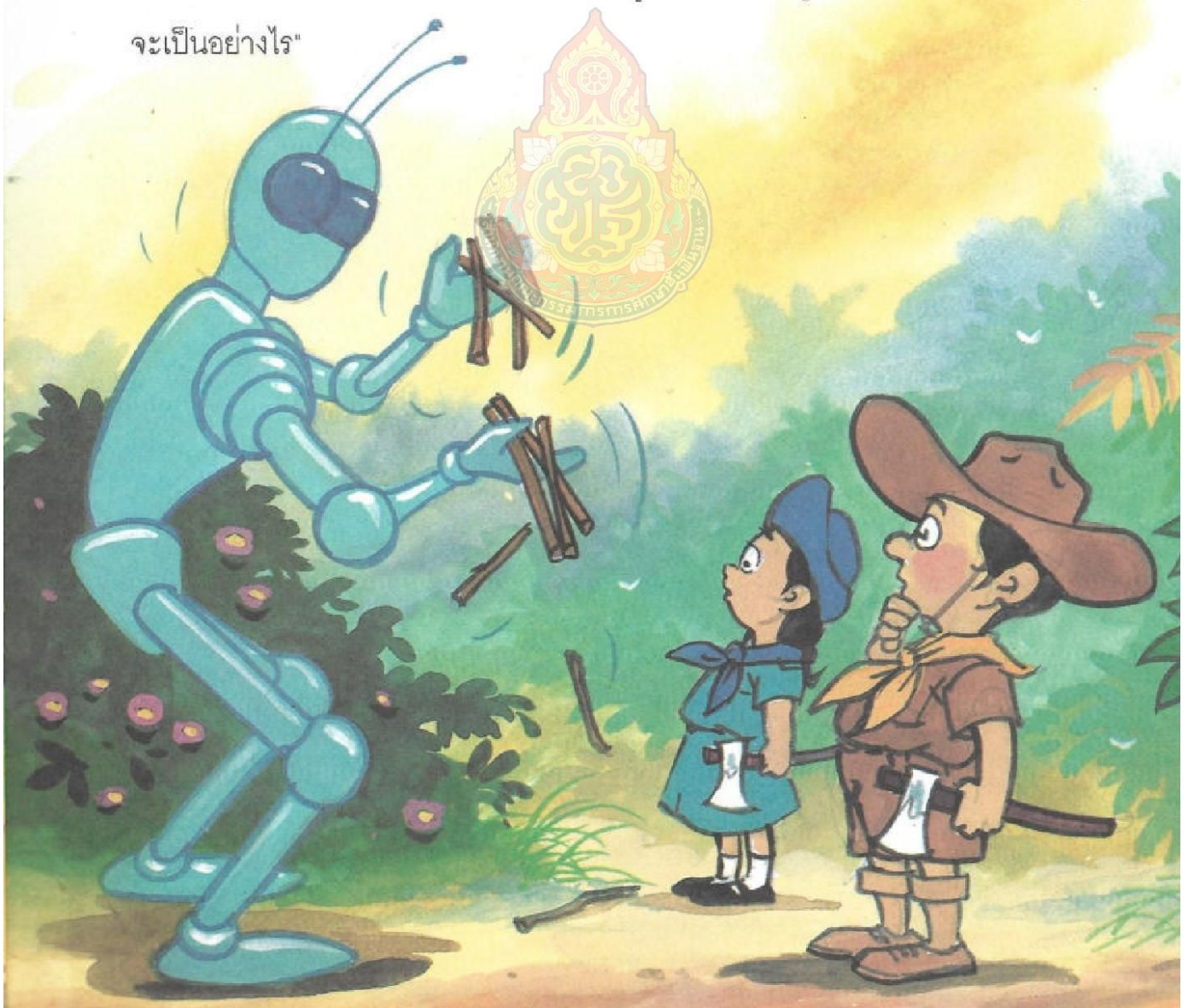
"แต่ผมตัดเพียงต้นเดียวเท่านั้น" มานะพูดอีกอึก

หุ่นยนต์ก็ลงหยิบกิ่งไม้แห้งมาแขนงหนึ่ง พลังหักเป็นท่อนเล็กๆ ๑ ท่อน

"สมมติว่า นี่คือน้ำมันที่หนูตัด กิ่งหนึ่งเท่ากับต้นหนึ่ง หนูตัด ๑ ต้น น้องสาวตัด ๑ ต้น เพื่อนๆ ตัดอีก ๑ ต้น ไม่นานกิ่งไม้ก็จะหมดไป แล้วถ้าเป็นต้นไม้จริงๆ ละ หนูตัด ๑ ต้น น้องสาวตัดอีก ๑ ต้น เพื่อนๆ ตัดคนละต้น คนทั้งโลกตัดอีกคนละต้น ที่หนูคิดว่าตัดเพียงต้นเดียวไม่เห็นเป็นไรนั้น ลองคิดดูให้ดีๆ ว่าจะเป็นไรไหม ป่าไม้ซึ่งมีอยู่เพียงเล็กน้อย ของพื้นผิวโลกทั้งหมดจะมีสภาพอย่างไร

" ป่าก็หมดไปเหมือนกิ่งไม้ที่พี่หุ่นยนต์ถืออยู่ซิคะ" มานะตอบ

"เก่งมาก คราวนี้ลองคิดต่อไปซิว่า หนู เพื่อนของหนู แล้วก็คนทั้งโลกของหนู จะเป็นอย่างไร"

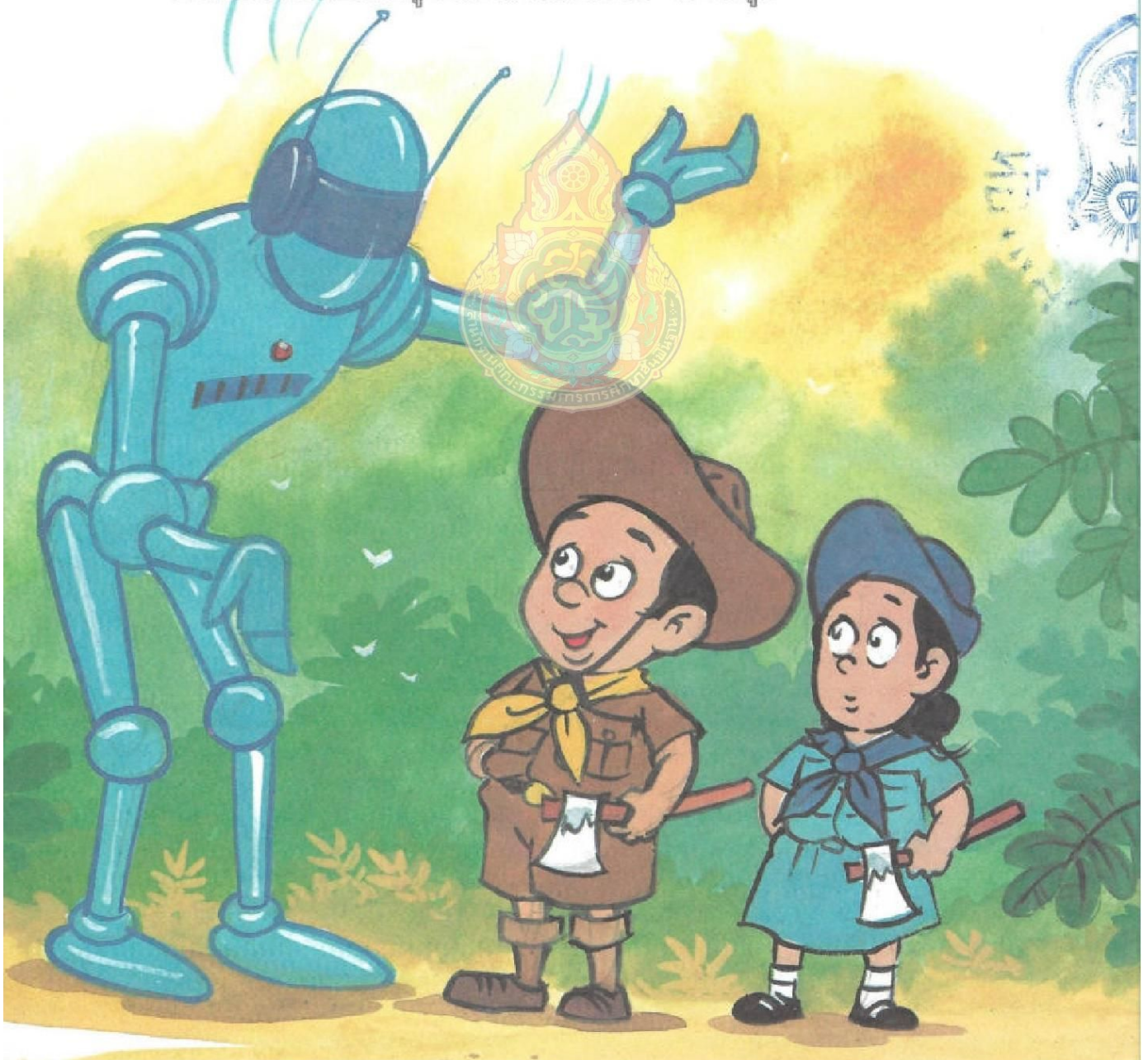

"พวกเราคงตายกันหมด" มานะตอบ

"ใช่แล้ว หนูทั้งสองคนเก่งมาก เก่งพอๆ กับเด็กที่โลกของฉันทีเดียว" หนูนยนต์ชม มานะและมานิยิ้มด้วยความดีใจ

"ถ้าเป็นอย่างนั้น มนุษย์และสัตว์ก็จะอยู่ไม่ได้ เพราะต้นไม้มีใช้เพียงแค่จะ สร้างออกซิเจนให้เราเท่านั้น แต่ยังเป็นแหล่งอาหาร เป็นที่อยู่อาศัยของสัตว์ป่า เครื่องนุ่งห่มและยารักษาโรคด้วย เช่น เปลือกต้นชินโคนา มีตัวยาควินินซึ่งใช้ รักษาไข้มาลาเรียได้"

"แต่ผมยังเห็นมีต้นไม้อยู่อีกมากมายเลยนี่ครับ" มานะพูด

"ใช่ แต่มันเป็นเพียงส่วนที่เหลืออยู่เท่านั้น ไม่เพียงพอกับจำนวนประชากรโลกทั้งในวันนี้และในวันข้างหน้า หนูรู้ไหมว่า ขณะนี้ ประชากรโลกของหนูมีมากกว่า ๕,๐๐๐ ล้านคน อีก ๓๕ ปีข้างหน้าจะมีถึง ๑๐,๐๐๐ ล้านคน ถ้าทุกคนเพียงทำลายต้นไม้คนละต้นเท่านั้น ต้นไม้ก็จะไม่มีเหลืออยู่ในโลกนี้เลย หนูคิดดูซิ ถ้าถึงวันนั้นแล้ว โลกของหนูจะเป็นอย่างไร"

"มีแต่ความแห้งแล้งกันดาร" มานีตอบ

"มนุษย์จะไม่มีอาหารกินด้วย" มานะตอบบ้าง

"แล้วมนุษย์ก็อาจจะสูญเผ่าพันธุ์ เพราะไม่มีออกซิเจนสำหรับหายใจ และอุณหภูมิชั้นบรรยากาศของโลก

เพิ่มสูงขึ้นจนสิ่งมีชีวิตอยู่ไม่ได้"

หุ่นยนต์พูด "เห็นไหมว่า ผลจากการทำลายต้นไม้ ที่คิดว่าไม่สำคัญเพียงต้นเดียวนั้น มันใหญ่โตขนาดไหน"

"ที่โลกของพีหุ่นยนต์ มีต้นไม้มากไหมคะ" มานีถาม

หุ่นยนต์พยักหน้า "ที่โลกของฉัน ต้นไม้คือ สิ่งมีค่าที่สุด มีค่ากว่าเงินทองและเพชรนิลจินดาทั้งหมด เด็กๆ ของเรารักต้นไม้ และรู้คุณค่าของต้นไม้ว่า เป็นสิ่งที่จะทำให้เขามีชีวิตอยู่อย่างมีความสุข มีอาหารกิน มีอากาศบริสุทธิ์หายใจ เพราะต้นไม้คือผู้ผลิตออกซิเจน พวกเรามีหน้าที่ประจำคือ ต้องปลูกต้นไม้ทุกคน วันละ ๑ ต้นไม่ว่าจะมีพื้นที่ไหน เราจะปลูกต้นไม้ทันที ทั้งนี้พันธุ์ไม้ก็จะเป็นไปอย่างเหมาะสมกับพื้นที่ด้วย

"แล้วเด็กๆ ที่โลกของพีหุ่นยนต์ล่ะครับเป็นอย่างไรกันบ้าง" มานะถาม

"เด็กๆ ที่โลกของฉันฉลาด เรียนหนังสือเก่ง สุขภาพดี มีอาหารครบทั้ง ๕ หมู่ กินทุกคน ไม่มีโรคภัยไข้เจ็บ มีอากาศบริสุทธิ์หายใจตลอดเวลา จึงทำให้หน้าตาผ่องใส และทุกๆ คนมีความสุขมาก"

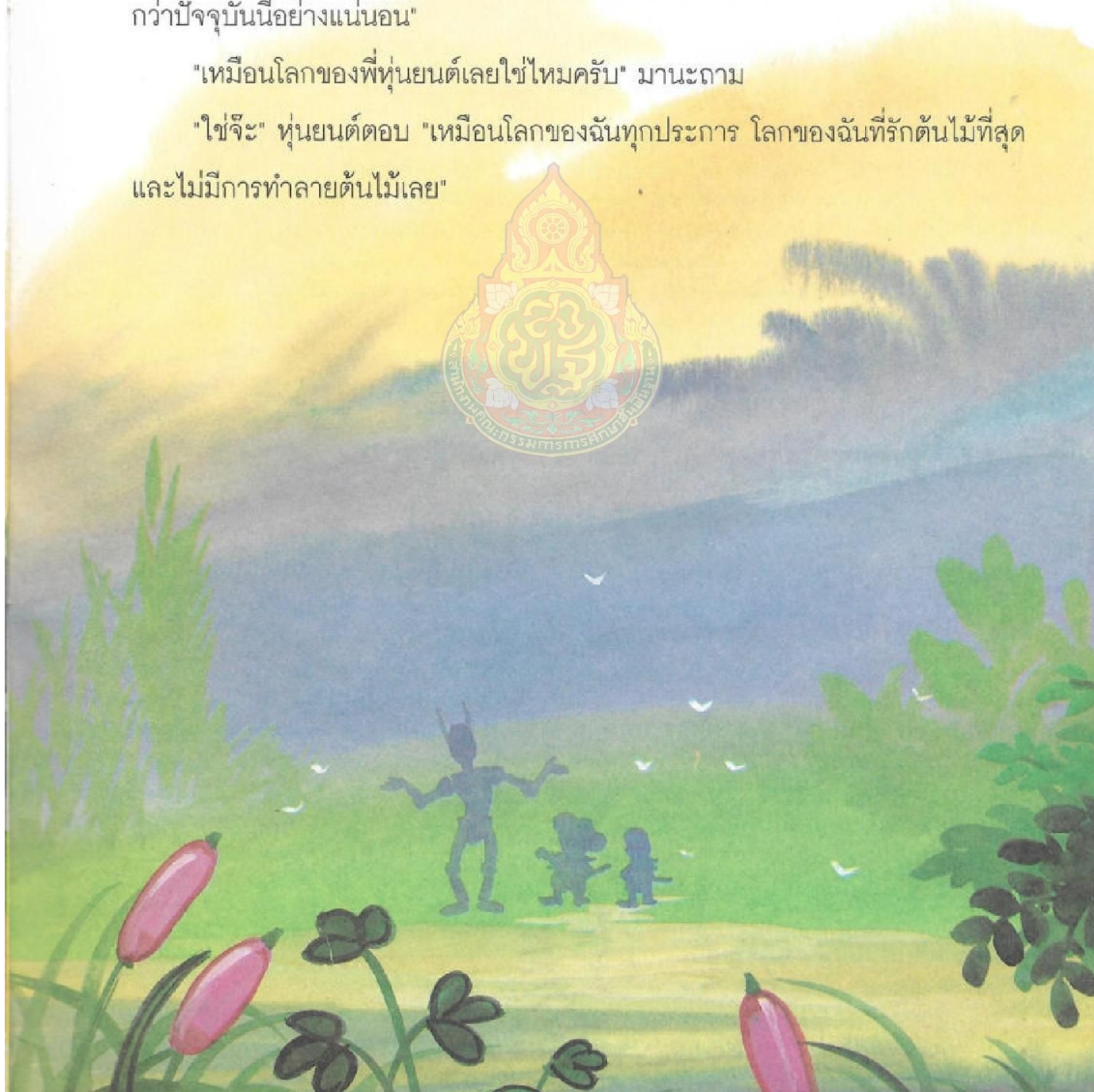
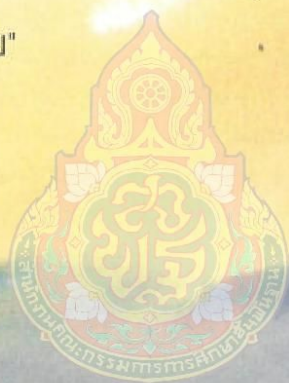

"หนูอยากให้โลกของหนูเป็นอย่างโลกของพี่หุ่นยนต์จังเลย" มานีพูดขึ้น

"ไม่ยากเลย" หุ่นยนต์บอก "เพียงแค่ทุกคนไม่ทำลายต้นไม้ แล้วหันมาช่วยกันปลูกต้นไม้ทดแทนในพื้นที่ที่สูญเสียต้นไม้ไป ถ้ามีต้นไม้มาก ต้นไม้ก็จะดูดก๊าซพิษ และก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์ ไปเป็นอาหาร แล้วก็จะผลิตออกซิเจนขึ้นมาแทนที่เมื่อมีต้นไม้มากๆ แผ่นดินก็จะชุ่มชื้น ร่มเย็น สัตว์ก็จะมีที่อยู่อาศัย มีอาหาร และโลกของหนูก็จะพ้นจากภาวะสิ่งแวดล้อมเป็นพิษ โลกก็จะบังเกิดความร้อน น้อยกว่าปัจจุบันนี้อย่างแน่นอน"

"เหมือนโลกของพี่หุ่นยนต์เลยใช่ไหมครับ" มานะถาม

"ใช่จ๊ะ" หุ่นยนต์ตอบ "เหมือนโลกของฉันทุกประการ โลกของฉันที่รักต้นไม้ที่สุด และไม่มีการทำลายต้นไม้เลย"

เขียนเรื่อง

นายคำภีญ

สุทธิพิทักษ์

นายมานพ

ถนนอมศรี

ภาพประกอบ

นายอัศวิน

อรุณแสง

ออกแบบปก

นายพินิจ

สุขะสันต์

ผู้ตรวจต้นฉบับ

นายวินัย

รอดจ่าย

นางสุกัญญา

งามบรรจง

นางศรารัตน์

ลีไพบูลย์

นางสาวระเบียบ

กิติมากุลนรเดช

บรรณาธิการ

นางสุกัญญา

งามบรรจง

ประกาศกระทรวงศึกษาธิการ
เรื่อง อนุญาตให้ใช้หนังสือในโรงเรียน

ด้วยคณะประชาสัมพันธ์สิ่งแวดล้อม สำนักงานคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ ได้จัดทำหนังสืออ่านเพิ่มเติมเพื่อฟื้นฟูและอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม เรื่อง หุ่นยนต์จอมฉลาด ระดับประถมศึกษา ขึ้น กระทรวงศึกษาธิการได้พิจารณาแล้ว อนุญาตให้ใช้หนังสือนี้ ในโรงเรียนได้

ประกาศ ณ วันที่ ๒๕ มกราคม พ.ศ. ๒๕๓๖

(นายโกวิท วรพิพัฒน์)

ปลัดกระทรวงศึกษาธิการ

ต้นไม้ช่วยชุบชีวา โปรดรักษาอย่าทำลาย